NOTITIES BIJ DE ROOFVOGELTELLING

Natuurlijk mag ik niet vooruitlopen op de publikatie van de resultaten van deze jaarlijks gehouden en meestal zeer boeiende telling; wel mag ik uit de VWG-school klappen waar het de andere leuke waarnemingen betreft, die onze tel-équipe deed, die 19e februari 1978, want het waren niet alleen roofpieten die onze aandacht gevangen hielden.

Ons telgebied was gelegen in het zuidwesten van Oostelijk Flevoland, globaal zo tussen Larserweg en Knardijk, nog steeds een interessant gebied, vooral waar het ganzen betreft: we zagen er Grauwe, Kol- en Rietganzen, van de eerste soort ook enkele exemplaren van de oostelijke vorm, die een opvallend roserode snavel heeft. Overigens hadden we de indruk, dat dit poldergebied - evenals andere grote gebieden in Zuidelijk en Oostelijk Flevoland - als vogelgebied achteruit gaat en dat het op mooie dagen, vooral tijdens weekends, met name voor de ganzen tamelijk onrustig wordt; veelvuldig werden kleine en grote tot zeer grote zwermen in de lucht gezien.

In mijn excursieverslag in de Korhaan (jaargang 12, nr. 1) schreef ik al iets over de Grote Zilverreiger, die zich in dit gebied heeft opgehouden.
Welnu, op de teldag werd tot drie keer toe een exemplaar waargenomen!
's Ochtends werd er één gezien, vliegend boven de rietcomplexen ten noordoosten van de Knardijk, later een exemplaar staande aan de rand van een groepje Grauwe en Kolganzen op enige afstand van de Torenvalkweg. Toen we 's middags opnieuw in deze omgeving kwamen, vloog er weer zo'n smetteloos witte reiger boven de gele rietvelden, en dat levert toch wel een aanblik op, waarvan de meest verstokte nuchterling even lyrisch wordt - wij tenminste wel.

Nog een typische waarneming deden we aan de voet van de Knardijk dicht bij de Torenvalkweg, waar een Watersnip rondscharrelde. Die Watersnip was nu niet zo merkwaardig, wel echter die andere - grotere - bruine vogel met de donkerbruine brede lengtestrepen op de rug en de lange snavel: een Houtsnip, van origine bosvogel, midden in een poldergebied, op de oever van een bevroren slootje, levendig en fel fouragerend, daarbij de snavel soms diep in de hard bevroren grond borend!
Opvallende kenmerken: zwarte dwarsstrepen op de kop, mooie roestbruine zijstaartveren. Bij benadering tot op een twintigtal meters (en met behulp van goede kijkers) konden prachtige nuanceringen van diverse bruin- en grijstinten worden gezien, alsmede de fraaie streeptekening en de grote bruine ogen.
Bij het koddige getrippel over het ijs vielen de bleekgele poten op; de lange snavel, soms driftig in de grond gestoken, glansde, als om aan te geven dat niet alle vocht in de bodem bevroren was. Zo te zien kwam de vogel, ondanks de afwijkende biotoop en de winterse omstandigheden, uitstekend aan de kost, al kon niet worden bepaald, wat nu precies naar binnen werd gewerkt.

S.H. Poelstra